

En oikein osaa olla täälläkään
Ei mitään sopivaa oo päälläkään
Mitä muuta tekisin, ketä suutelisin
Tuijottelisinko kotonani seinään
Tv putosi niin uutisia ei nää
Ne huomaa dekadentin taiteilijan
Se juhlii onnensa hukkaan
Piilotan introvertin, vaiheilijan
Laitan hatun kun en koskaan kampa tukkaa
Lähden kotiin mut jos uni ei tuukkaan

On kello kahta vaille yksi
Taas tää kääntyi selittelyksi
Ja meitä yhtä vaille kaksi
Ajatus tää jää lukemattomaksi
Mä en tiedä vielä mitä multa puuttuu

En saanut pidettyä rakastajaa
Se alkoi vähän liikaa rakastamaan
Kun alkaa paljon tuntemaan
Niin se saattaa satuttaa
Enkä haluu enää yhtään osumaa
Silti odotan sua, kuinka osuvaa
Olisitko kuin ei kukaan muu
Et samaan lauseeseen vois asettuu
Kanssa niiden ihmisten
Joita nyt jo välttelen
Oisit odotuksen arvoinen
Ja susta tarpeeksi mä saisi en

On kello kahta vaille yksi
Taas tää kääntyi selittelyksi
Ja meitä yhtä vaille kaksi
Ajatus tää jää lukemattomaksi
Mä en tiedä kuka viereltäni puuttuu

Lähden kävelylle aurinkoon
Uskon moneen mutten taida uskoo kohtaloon
Vielä vuosienkin päässä nään
Saman naisen joka etsiikin vain itseään
Mut ei koskaan avaa silmiään